

Meditacions: Dilluns de la primera setmana d'Advent

Reflexió per meditar el dilluns de la primera setmana d'Advent. Els temes proposats són: Jesús ve a estar enmig nostre; sempre ens hi podem acostar; créixer en amistat amb Jesús mitjançant la pregària.

COMENÇA el cicle litúrgic i recorrerem novament els misteris de la vida de Crist, els seus goigs, els seus dolors i la seva glòria.

Començarem aquests dies amb l'expectació del seu Naixement, passarem després per la seva Vida,

Mort, Resurrecció i Ascensió, fins que arribarem finalment a la Pentecosta, moment en què ens envia el seu Esperit Sant per, d'aquesta manera, acompanyar-nos «dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28, 20).

Sabem que aquesta repetició anual dels misteris és molt més que un record piadós: «No és una representació freda i inerta de coses que pertanyen a temps passats, ni la simple commemoració d'una edat pretèrita: és més aviat Crist mateix que viu a la seva Església»^[1]. Cada temps litúrgic de l'Església ens insereix personalment en un moment o aspecte concret de la vida del mateix Jesús que va trepitjar els carrers de Galilea. Perquè «*Iesus Christus heri et hodie, Ipse et in saecula*» (He 13, 8): Jesucrist continua viu a la terra i nosaltres el podem conèixer i estimar; encara més: podem viure *en Ell*.

Aquests dies d'Advent, en concret, vivim realment l'expectació del Messies. «Ja està a punt de caure la seva hora, no s'ajornarà»^[2], repeteix l'Església. Un cop més, Jesús ve al nostre món, es fa present a les nostres vides. Ve amb el desig de caminar al costat nostre pels senders de la Història. Ell vol que el fem partícip de les nostres alegries, que li confiïem les nostres penes; desitja poder consolar-nos i donar-nos la força necessària per tirar endavant la missió de cada dia. Podem agrair-li aquest aspecte de la seva vida que viurem aquests dies: que Déu s'hagi fet home perquè nosaltres puguem ser fills de Déu i per comptar amb la seva companyia.

ALGUNES PERSONES que van ser amb Jesús quan Ell va passar fent el bé pel nostre món ens poden

ensenyar com tractar el Mestre.
«Jesús entrà a Cafarnaüm. Un centurió l'anà a trobar i li deia: “Senyor, el meu criat és al llit a casa, paralític i amb uns dolors terribles”» (*Mt* 8, 5-6). La litúrgia d'avui ens ofereix aquest episodi de la vida del Senyor per a la nostra consideració. Aquell bon home, un gentil, pateix per la malaltia d'un criat que estima de debò. Davant l'amarga impotència de no ser capaç d'ajudar-lo, reacciona de manera sàvia i humil, plena de fe: va a buscar Jesús i amb sinceritat li exposa la seva tristesa. No cal que demani res, en té prou d'explicar-li la seva situació, d'obrir la seva ànima.

Nosaltres també tenim les nostres dificultats i tristeses; tenim també amics que volem que siguin curats i nosaltres mateixos volem sentir a prop la mà del Senyor. Per això reaccionem confiadament, com ho va fer aquest centurió, i acudim a Jesús.

És bo recordar fins a quin punt el necessitem i com desitja ardentment ajudar-nos. És molt consolador saber que, en qualsevol moment, ens hi podem adreçar amb total senzillesa: Jesús, tinc unes quantes coses que no sé com resoldre i que em treuen la pau. Tinc fe, però reconec que de vegades em falta confiar més en vós; encara he d'aprendre a posar més plenament la meva vida a les vostres mans.

Avui volem imitar el centurió de l'evangelí i obrir el cor al Senyor. Restant en silenci, en diàleg amb Jesús, li presentem la nostra vida i les nostres necessitats. I ens quedem tranquils, sabent que ara ell també se n'ocupa.

«SENYOR; jo no soc digne que entreu a casa meva: Digueu-ho només de

paraula, i el meu criat es posarà bo». ¡Com ens commou sempre tornar a contemplar la fe del centurió! Una fe que va deixar admirat el mateix Jesús, que la va lloar: «Us ho dic amb tota veritat: No he trobat dintre d'Israel ningú que tingués tanta fe» (*Mt 8, 6*). Una fe gran i, alhora, humil i senzilla, expressada en unes paraules que la litúrgia posa cada dia als nostres llavis abans de rebre la sagrada Comunió.

Nosaltres ens podem acostar diàriament a Jesús a l'Eucaristia, i ens agradaria fer-ho amb la mateixa confiança en el poder del Senyor i amb la mateixa humilitat que observem en aquest personatge de l'evangeli. «No entenc —deia sant Josepmaria— com es pot viure cristianament sense sentir la necessitat d'una amistat constant amb Jesús en la Paraula i en el Pa, en l'oració i en l'Eucaristia. I entenc molt bé que al llarg dels segles, les

generacions successives de fidels
hagin anat concretant aquesta pietat
eucarística. Uns cops, amb pràctiques
multitudinàries, professant
públicament la seva fe; d'altres, amb
gestos silenciosos i callats, en la sacra
pau del temple o en la intimitat del
cor»^[3].

A l'Eucaristia i a la intimitat del cor
podem alimentar la nostra amistat
amb Jesús. Ell sempre està al nostre
costat per ajudar-nos amb la seva
gràcia, alegrar-nos amb la seva
presència i donar-nos a conèixer el
seu amor per nosaltres. Encara que
de vegades no puguem acostar-nos
físicament a Jesús Sagramentat,
sempre ens podem trobar amb Déu
en recollir-nos en el silenci del nostre
cor, com ho va fer tantes vegades la
nostra Mare, santa Maria (cf. *Lc* 2,
19). Al llindar d'aquest any litúrgic
que comença, podem demanar-li a
Ella la seva companyia per endinsar-

nos a cada moment de la vida del seu Fill.

[1] Pius XII, encíclica *Mediator Dei*, n. 205.

[2] Litúrgia de les Hores, Dilluns de la I setmana d'Advent, hora nona, lectura breu (cfr. Is 14,1).

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 154.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dilluns-de-la-primera-
setmana-dadvent/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dilluns-de-la-primera-setmana-dadvent/) (25/12/2025)